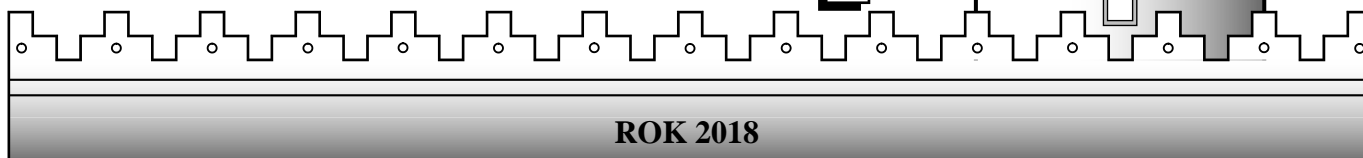

Modlitbový zápas

ROK 2018

*„Na tvojich múroch, Jeruzalem, ustanovil som strážcov: celý deň a celú noc nikdy nech nemlčia!
Vy, ktorí upomínate Pána, nesmiete mať pokoja, kým nepostaví, kým neurobí Jeruzalem ozdobou na zemi !“*

Iz 62, 6 - 7

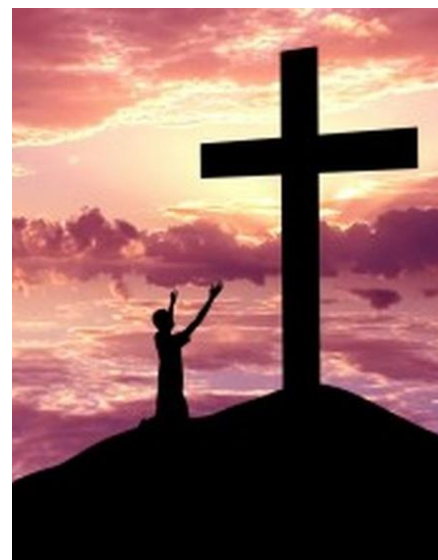
To On mi odpustil!

Bolo to ešte za čias cárskeho Ruska, teda asi pred sto rokmi. V jednej väznici vznikli dva tábory väzňov, ktoré medzi sebou bojovali. Počas tejto vzbury niekoľko z nich zahynulo. Prítomní vojaci sa len pozerali a čakali, čo bude ďalej, pretože sami mali strach. Nakoniec sa rozhodli zavolať jedného kňaza. Ten pristúpil k vodcovi jedného z dvoch táborov a prosil ho, aby už ďalej nebojovali. On ho počúvol. Potom šiel k vodcovi druhého tábora, ale ten počúvnuť nechcel. Naopak, so strašnou nadávkou zdvihol dohora zovretú päšť. Bol to známy zločinec, ktorý sedel v mnohých väzeniach. Všetci väzni sa ho báli. Nazývali ho Sachalinec. Ako sa dostal k zločinom? Kedysi študoval na gymnáziu, potom na vysokej škole. Pochádzal z bohatej rodiny. Nevinne ho však odsúdili na tri mesiace. Vtedy ho naplnila taká nenávisť voči ľuďom, že sa začal dopúšťať čoraz väčších zločinov. A tak šiel z jedného väzenia do druhého. Z jedného z nich

utiekol, no pri úteku zabil niekoľkých ľudí... Znovu ho zavreli do väzenia... A tak to šlo dookola. Sachalinec mal na svedomí okolo stovky ľudských životov. Ovládol ho silný duch smrti, doslova akoby sa do neho vtelil diabol. Teraz kňaz v ornáte si pred ním kľakol a zaprisahal ho v mene Krista, aby vzburu zastavil. A stal sa zázrak. Sachalinca sa dotkla Božia milosť, zdvihol kňaza z kolien a počúvol ho.

Kňaz potom slúžil vo väzení svätú liturgiu a mnohí väzni pristúpili k sv. spovedi. Sachalinec však nešiel. Povedal, že má toľko hriechov, že Boh mu nemôže odpustiť. No kňaz ho znovu prosil, aby nevymenil Krista za falošný strach. A stal sa ďalší zázrak – Sachalinec sa vyspovedal.

V čase svätej liturgie dostal takú milosť, že keď mu kňaz vložil živého Ježiša vo svätom prijímaní do úst, zachvel sa a jeho oči sa naplnili slzami. Potom sa

začal celý triasť. Tak hlboko si uvedomil ohavnosť hriechu a veľkosť Božej lásky, že sa už nemohol ovládnuť. Zdvihol svoje mohutné ruky a začal volať: „Ó, Kriste, ó, Bože, Ty si mi odpustil? Mne, takému strašnému vrahovi a zločincovi! Ved' som presiaknutý ľudskou krvou! A Ty si mi odpustil? Niet nikoho, kto by sa mi vyrovnal hriechmi! Neraz som vykradol chrámy, rúhal sa Ti a iné strašné hriechy som páchal a Ty... Všetko, všetko si mi odpustil! Tvoja láska, Pane, je ku mne taká veľká, že to viac nevydržím. Neprežijem dnešný deň!“ Bolo to také silné, že všetci okolo začali s usedavým, srdcervúcim plačom

vyznávať svoje hriechy a volať Ježišovo meno. I kňaz sa rozplakal. Duch pokánia sa vylial v takej sile, že táto vlna poznania zla, hriechu a veľkosti Ježišovej lásky sa nedala ničím zastaviť.

Pôsobilo to i na vojakov a strážnikov. Aj ich zachvátil duch pokánia, ktorého vylial Boh. Skutočne, akoby tam bol uprostred Ježiš, ktorý zomrel na Golgote. Bolo možné doslova cítiť, že Jeho krv týchto zločincov očisťuje. A Sachalinec stále opakoval: „Ja som urobil to a to a On mi všetko odpustil!“ Do tej doby si myslel, že už mu nikto nemôže odpustiť, pretože sa dopustil veľkých zločinov. Po liturgii na nádvorí na kolenách prosil iných väzňov, aby mu všetko odpustili. Všetci plakali, kajali sa zo svojho zločinného života, dvíhali ruky k nebu, prosili Boha, aby im odpustil hriechy, bratsky sa objímali... Ježiš bol skutočne uprostred nich.

Či sme sa dopustili veľkých alebo malých zločinov, Božie slovo hovorí: „*Odplata za hriech je smrť.*“ (Rim 6,23) Svojou spravodlivosťou nebudeme spasení. To, že Boh nás chráni a nedopustil sme sa nejakých veľkých zločinov alebo vražd, nás ešte neospravedľuje. Ten koreň – hriech – v nás, bezbožnosť, nevera v Boha, uzavretie sa do svojho egoizmu, do svojho dobra, do svojej pýchy, je na našej duši ako ortieľ smrti. Nikto nebude spasený, ak nerobí pokánie. Jedine v Kristovi budeme spasení. Je dôležité si uvedomiť – to On mi odpustil! Uvedomiť si: „Pane, ja som urobil to a ono a Ty si mi odpustil!“ V duchu sa postaviť pod kríž,

pozrieť sa Ježišovi do očí a povedať: „Ty si mi odpustil, Ty si za mňa preliat svoju krv. Tvoja krv ma očistila od každého hriechu.“ Spasiteľná viera je tá, ktorá si uvedomuje – Ty, Ježišu, si mi odpustil.

Potom, keď budeme stáť pred Božím súdom a diabol bude na nás žalovať, nebude mať žiadne argumenty. Preto je potrebné, aby sme všetko dávali do Božieho svetla, všetko dávali pod moc Kristovej krvi.

To, že sme prijali Ježiša za svojho Spasiteľa, znamená, že sme skrze pokánie vkročili na cestu spásy. Z tej cesty často schádzame, a tak sa musíme znovu v pokání vracieť, znovu ísť za Ježišom. On je Cesta, Pravda a Život. To je pre nás veľmi dôležité. Na ceste, ktorou je Ježiš, nie je vláda žiadneho hriechu. Hriech je mimo cesty, mimo nej má vládu diabol, ale ak sme na ceste, diabol na nás nemá dosah. Sväté Písmo asi stodvadsaťkrát hovorí, že sme v Kristovi. Je potrebné, aby sme to vedeli, aby sme si to uvedomovali. Budeme znovu hrešiť, znovu zídeme z cesty, ale každý deň znovu sa máme na ňu vracieť. To znamená nie sedemkrát, ale viackrát. Vždy, keď zhrešíme, sa máme vrátiť. Keď príde hoci len hriešna myšlienka, už sa máme vrátiť. V Ježišových ranách je naše uzdravenie.

Vaša redakcia

OPLATÍ SA BYŤ VERNÝ BOHU

Syn robil prijímacie pohovory, učil sa a mal nato, ale vedeli sme, že tlak na prijatie bude enormný

a ostatní rodičia, ak budú chcieť mať dieťa na tej škole, tak budú uplácať. Čakali sme na výsledky. Situáciu som so synom rozoberal: „*Martin, počúvaj keby si vedel, že odnesiem 15.000 Sk ako úplatok, aby ťa prijali, potešil by si sa z prijatia? Áno... a teraz si predstav: Našiel by sa chalan, ktorý by lepšie testoval ako ty, ale jeho otec by nemal na úplatok... Odmietli by ho, ale ty by si nastúpil... Bolo by to podľa teba spravodlivé? Nie!*“

Na druhý deň pozeráme výsledky: Martin bol na prvom mieste pod čiarou... Neprijali ho. Niežeby nemal výsledky... Ale otec sa „*málo staral*“...

So synom som navštívil predajňu s bicyklami.

„*Martin vyber si, ktorý chceš... Pozri, tento je super.*“

„*Otec, ale je drahý...*“

„*Syn môj, chceš ho, tak ho ber. Je tvoj!*“

Bol som dvojnásobne spokojný – kto môžeš pochopiť, tak pochop – 1. Zostal som verný Bohu (už žiadne úplatky) a 2. syn vie, že uplácať sa nevyplatí. Neštudoval na tej priemyslovke, ale na strednom odbornom učilišti. Absolvoval veľa doučovaní z matematiky. Prijali ho na vysokú školu, ktorú úspešne dokončil. Dnes je uznávaným a veľmi šikovným elektroprojektantom, na ktorého sme hrdí.

Jozef

BEZ PRESTANIA SA MODLITE!

Spolu s maminou sme šli na jeden úrad, kde sme mali vyzdvihnúť veľmi dôležité doku-

menty. Keď úradník počul, čo chceme, poriadne sa na nás osopil a povedal, že teraz na nás nemá čas, lebo má veľa roboty, a vôbec – nemá chuť sa s tým teraz babrať, prečo sme neprišli skôr... atď. Ale na svoje otázky nechcel počuť žiadne vysvetlenie. Ledva sme ho uprosili, že prídeme teda zajtra.

Po takej „studenej sprche“ som nemala ani najmenšiu chuť tam ísť znova. Jedno sme si však obe uvedomili, že bez Božej milosti to nepôjde. Na druhý deň po ceste do toho úradu mama navrhla pomodliť sa za tie dokumenty a oprieť sa pritom o Božie prisľúbenie, ktoré je vo Svätom Písme, že keď o niečo poprosíme Nebeského Otca v Ježišovom mene, On nám to dá. Tak sme sa modlili a ja som naraz videla, že môj vzťah k Bohu nie je v poriadku, že Ho musím odprosiť za svoje hriechy, že som Mu s dôverou nezverila túto záležitosť, nemodlila som sa za to, len som to brala tak „po ľudsky“, odsudzovala toho úradníka... Keď sme sa domodlili, prišiel do môjho srdca pokoj - všetko je v Božích všemohúcich rukách.

A naozaj – úradník, hoci trošku šomral, predsa nám vystavil naše dokumenty. Poďakovali sme Nebeskému Otcovi, že sme boli znovu svedkami Jeho každodenných zázrakov a že máme ďalšiu skúsenosť, že vždy, všade a za všetko sa treba modliť.

Nad'ka

PÁN JEŽIŠ HO UZDRAVIL

Manželov otec dostal v 56 rokoch mozgovú mŕtvicu a jeho stav bol kritický. Otecko bol v hlbokom bezvedomí, pretože krvácanie do mozgu bolo masív-

ne. Nedalo sa s tým nič robiť. Lekári počítali so smrťou, ale ak by to otecko prežil, zostal by bezmocný, pripútaný k lôžku.

S vierou sme prosili Pána Ježiša a vkladali otecka do Jeho rán, v ktorých je naše uzdravenie, a otecko sa prebral z bezvedomia. Po rehabilitácii, keď ho prednosta prepúšťal domov, mu povedal, že je to zázrak, že žije. Oteckovi bolo tak, akoby žiadnu mozgovú mŕtvicu nikdy nemal, len pri zmene počasia to trochu cítil.

Po istom čase šiel na CT vyšetrenie a lekárka mu s veľkým prekvapením povedala, že to nie je možné, ale na mozgu nemá žiadne známky po prekonanej mŕtvici.

Chvála Pánovi Ježišovi!

Anežka

DETI NÁS UČIA PRAKTICKEJ VIERE

Môj šesťročný syn mal soplíky a dosť dlho mu neprechádzali. Boli zelené i žlté, vyzeralo to zle. K tomu sa pridala ešte aj kašeľ. K lekárke som nechcela ísť, aby opäť nedostal antibiotiká. Syn bol smutný, že nebude chodiť do škôlky a nevedel sa dočkať, kedy už bude zdravý. (Tu by som chcela spomenúť, ako modlitba chvál mení situácie, či myslenie – spočiatku totiž Šimonko do škôlky nechcel chodiť. Stále niečo vymýšľal. Ale každé ráno sme sa spolu modlili a chválili Pána Ježiša za škôlku, za detičky, učiteľky... Spočiatku slová „Chvála Ti, Pane Ježišu!“, boli zo Šimonkových úst veľmi smutné, ale asi po dvoch týždňoch sa stali radostnými a odvtedy sa do škôlky vždy veľmi teší.) No vrátim sa k tým soplíkom a kašľu.

Blížil sa koniec prázdnin a vyzeralo to tak, že Šimonko nebude môcť nastúpiť do škôlky. V obývačke na piecke sme mali položenú fľašu s Trojkráľovou vodou. Zrazu Šimonko z ničoho nič vzal fľašu a spýtal sa ma: „Maminka, môžem sa napíť svätenej vodičky? Lebo bacily neznášajú svätenú vodu, však?“ Ja som zostala zarazená, prekvapená a potešená zároveň. Povedala som mu, že môže a že áno, bacily pred svätenou vodou určite ujdú. Vtedy som si uvedomila, že kde je moja viera. Človek už nevie, čo dať dieťaťu, aby bolo zdravé, a tu dieťa samo povie, čo treba robiť. A tak mi napadlo, že by sme do nošteka kvapli svätenú Jordánsku vodu. Spýtala som sa Šimonka, či by chcel a či verí, že Pán Ježiš ho môže skrze tú vodičku uzdraviť. Povedal, že áno, a tak sme kvapli. A čo sa stalo? Do rána sa mu stav tak zlepšil, že mohol nastúpiť do škôlky. Chvála Ti a vďaka, Pane Ježišu, že skrze vieru detí aj nás učíš veriť.

Martina

JEŽIŠ JE TEN ISTÝ VČERA, DNES I NAVEKY!

Poznám mladú rodinu, v ktorej živote prišla nedávno situácia, ktorá ich priviedla k Bohu. Majú dvoch synov. Druhé dieťa sa narodilo s vrodenou vadou obličiek – nefungovali dobre. Zdravotný stav chlapčeka, ktorý má rok a štyri mesiace, sa zhoršoval, preto lekár povedal, že musí ísť na operáciu. Nevedeli, čo majú robiť. Matka mladého muža sa rozhodla, že dá vnukovi jednu svoju obličku. Nemali však

peniaze na operáciu, pretože bola veľmi drahá. Otec rodiny sa obrátil na svojich priateľov, ale zažil tvrdé sklamanie. Odvrátili sa od neho. Potom oslovil dobročinné organizácie, ale tie ho oklamali a dali mu len 700 hrivien. Medzitým malému začali obličky celkom zlyhávať. Lekári ho dali na prístroj, ktorý stojí za týždeň 7000 dolárov.

V tom čase sa jeho manželka pokúsila o samovraždu, pretože kamarátka jej povedala, že ju manžel „asi podvádza“. Aj ona sa ocitla v nemocnici. Lekári tomuto mladému mužovi povedali, že malého synčeka odpoja z prístrojov, pretože sa našiel niekto, kto má viac peňazí...

Niekoľko mu poradil, aby zavolał jednemu kňazovi, ktorý pôsobí

na západnej Ukrajine. Kňaz pri telefonáte zistil, že muž je prakticky neveriaci, hoci v hĺbke svojho srdca verí, že Boh je. Preto mu povedal, že Ježiš zomrel za jeho hriechy a že každý, kto bude s vierou vzývať Ježišovo meno, bude spasený (porov. Rim 10,13). Povzbudil ho, aby prišiel do nemocnice za synom, položil na neho ruku a s vierou vzýval meno Ježiš. Muž tak urobil a zdravotný stav dieťaťa sa zlepšil.

Potom šiel aj za manželkou, ktorá už bola v kóme, položil na ňu ruky, vzýval meno Ježiš, a aj jej bolo lepšie. Kňaz ho potom povzbudil, aby sa tak nad svojimi drahými modlil ďalej a nech verí v Božiu všemohúcnosť, že Boh môže urobiť zázrak. Povedal mu však zároveň aj to,

že musí počítať i s druhou možnosťou, že Boh si ich vezme k sebe, ak je to pre nich ten najlepší čas. A v tom prípade nemá smútiť, ale ďakovať, ako je to napísané v Žalme 33.

Pretože syn bol pokrstený, povedal mu, že bude spasený, ale má stáť vo viere v uzdravenie.

Mladý muž napriek tejto tragédii povedal, že má v srdci pokoj. Zrejme preto, že vnútorne prijal i druhú možnosť a ďakoval Bohu. Boh sa mu dal spoznať. Použil si na to človeka, ktorý pozná živého Pána Ježiša, ktorý je ten istý – včera, dnes i naveky.

Prosím o modlitbu za túto mladú rodinu.

Michael

AKO SA MODLIŤ ?

Motivácia

Modlíme sa za obrátenie, duchovné prebudenie a záchranu Slovenska. Podstatou je konať pokánie za seba i za národ a s naliehavosťou volať k Bohu za záchranu slovenského národa. Boh sľubuje, že ak národ bude konať pokánie v úprimnej modlitbe, a tak sa bude nepretržite modliť, slovenský národ bude zachránený pred autogenocídou - homosexualizmom, gender ideológiou a juvenilnou justíciou, ktorá odoberá deti z dobrých rodín bez udania vážneho dôvodu. Modlitbový zápas tvorí:

1. Svätá hodina od 20:00 do 21:00 hod. je pre všetkých modlitebníkov spoločná, modlí sa ju každý tam, kde je. Ideálne je, keď sa kresťanské rodiny modlia svätú hodinu spoločne. Je možné sa modliť sv. ruženec, spievať kresťanské piesne, čítať z Písma alebo použiť modlitbové modely pre sviätie nedele. O 21:00 hod. dávajú niektorí biskupi a kňazi požehnanie, predovšetkým modliacim sa. Je dobré upozorniť, aby ľudia chorí a spútani

otrockými kovami zlého (alkoholom, hracími automatmi, nečistým duchom, okultnými putami) s veľkou vierou prosili Pána Ježiša za oslobodenie a s vierou prijímali v túto hodinu požehnanie. Počas sv. hodiny, aj počas modlitbovej stráže, je dôležité mať konkrétny úmysel, za čo sa modliť. Počas modlitby si uvedomovať Božiu prítomnosť a pravdu, že „Bohu nič nie je nemožné“ (Lk 1,37) a so živou vierou sa na Neho obrátiť. Vzorom pre túto modlitbu nech sú nám Abrahám, Jakub, Mojžiš, Eliáš, Nehemáš, Judit a Panna Mária.

2. Modlitbová stráž. Jednu modlitbovú skupinu tvorí 23 ľudí. Každý člen má jednu konkrétnu hodinu dňa modlitbovú stráž (20:00 – 21:00 hod. je spoločná). Takto sa modlí celý deň nepretržite. Za skupinu je jeden zodpovedný. Je dobré, aby všetci mali zoznam svojej modlitbovej skupiny. Táto skupina sa modlí nepretržite týždeň (7 dní) svoje modlitbové stráže. Potom má tri týždne prestávku. Medzitým sa modlia iné tri

skupiny vždy po týždni. Aktivista každej skupiny, nielen stráže zorganizuje, ale aj bdie nad tým, aby sa v tomto rytme modlili celý rok. Stráže sa striedajú vždy v nedeľu o 21:00 hod.

Režim modlitbových skupín:

1. týždeň: Bratislava a okolie,
2. týždeň: Považská Bystrica a okolie,
3. týždeň: Žilina a okolie,
4. týždeň: Nitra, Galanta, Lučenec a iné.

Odporúča sa: Pred 7-dňovou strážou, najlepšie v nedeľu, sa skupina stretne a podajú sa návrhy, za čo je potrebné sa modliť. Je dobré, aby sa na modlitbách bojovalo za aktuálne problémy vo svojom najbližšom okolí (napr. za problémy rodiny, za zamestnanie, za obrátenie nejakého človeka, za uzdravenie, za oslobodenie od alkoholu, za obrátenie kňaza...). Môže sa ľosom určiť úmysel, ak je viac návrhov. Po skončení 7-dňovej modlitbovej stráže sa skupina (v nedeľu) podelí so svojimi skúsenosťami z modlitbového zápasu.

Modlitba vytrvalá, pokorná a vŕcna dosiahne bez pochyb alebo, z ktorého sa nikdy nevráti nevyšlyšaná. (Sv. Bernard)
„Slovensko nezachráni nikto, iba Boh. Ale On to neurobí bez Teba!“ (citát otca biskupa Rudolfa Baláza, 12. 7.1997, Žilina)
Toto sú výzvy ktoré by mal každý kresťan zodpovedne realizovať.

Kontaktná adresa: Eva Somrová, Sládkovičová 586, 017 01 Považská Bystrica.

Prosíme Vás, pošlite nám vaše svedectvá a skúsenosti s modlitbou. Tento časopis si robíte sami.